

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Apostolica contra nostri temporis hæreses

In quibus Loca illa explicantur, quæ Hæreticj hodie (maximè Caluinus & Beza) vel ad sua placita stabilienda, vel ad Catholicæ Ecclesiæ dogmata infirmanda ...

In Acta Apostolorum to. primus

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

20. Non enim possumus quæ audiuiimus, & vidimus, non loqui.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39424

iam illud exigat: videlicet prout ipse Hæreticus Scripturam interpretabitur; quod contra Caluini hoc loco venena annotandum. Perridiculè enim, non impiè tantum, sic ad hæc verba scribit: *Hoc opere pretium est notare, quòd Dei auctoritatem sacerdotum decrevis Apostoli opponunt. Quod intempestivè fieret, nisi Deo aduersi essent, qui tamen aliàs ordinarij erant Ecclesiæ Pastores. Plus etiam exprimunt Apostoli, nempe obedientiam quæ malis & insidis Pastoribus desertur (utcumque legitimum Ecclesiæ regimen obtineant) esse Deo contrariam.* Hæc ille. Quàm autem hæc non impiè tantum cōtra legitimam Pastoribus præstandam obedientiam, sed etiam ridiculè & absurdè de sacerdotibus Synagoge iam deiectæ & abolitæ à Caluino dicantur, quia in Antidotis nostris Evangelicis latè nuper exposui, ad eum locum lectorem remitto.

Ad cap.
Ioann. 16
vers. 2.

20. *Non enim non possumus quæ audiimus, & vidimus, non loqui.*

HÆC quoque verba audaciam & perui-
cacia hæreticorum nihil iuuant. Ver-
ba sunt eorum præcipuè quibus loquendi
ac docendi munus ex officio & vocatione
legittima incumbit; quales Apostoli erant,
qui ita loquebantur. Debēt etiam verba esse
cuiusvis fidelis, quando vel à legitimo Iu-
dice, vel etiam à fidei hoste, aut alio quouis,
in periculo scandalosi silentij, de fide inter-
rogatur.

rogatur. Sed eos qui currunt nemine mittente, ista verba ad currendum non prouocant.

32. *Erant illis omnia communia.*

Sapienter obseruat S. Augustinus Christianorum ex Iudæis & Gentibus hoc in loco discrimen. *Iudæi*, inquit, *quia proximi spiritualibus fuerunt, quia in signis carnalibus, quorum spiritualem intelligentiam nesciebant, vnum tamen didicerunt venerari æternum Deum, tam capaces extiterunt Spiritus Sancti, vt omnia sua venderent, eorumque precium indigentibus distribuendum ante Apostolorum pedes ponerent, seque totos dedicerent Deo. Non enim hoc vllas Ecclesias Gentium fecisse scriptum est, quia non tam propè inuenti erant, qui simulachra manu facta Deos habebant. Hæc ille. De hac communi vita, quæ postea ad paucos transijt monasticam vitam amplectentes, multa alibi Augustinus scribit in Psalm. 75. ad illa verba, *Vouete & reddite Domino Deo vestro*, & in Psalmum 93. ad vers. 1. & ferm. 25. de verbis Apostoli. Corruptunt hunc locum hæretici; & dum Anabaptistas refellunt, qui omnibus Christianis hoc vitæ genus necessarium esse præposterè dogmatizant, verum totius loci sensum peruertunt. *Ius & proprietas possessionis* (ait Pomeranus) *manebat in domino possidetis. Coniuncti erant vt amici solent, quibus omnia sunt communia*, ait Bullingerus. *Liberaliter inter se vivebant, vt opes,**

D 5 fortunas,

De doct.
Christ. l. 2.
cap. 6.

Monasti-
ca vitæ
origo.

Proprie-
tatis ab-
negatio
ab hære-
ticis ne-
gata.